

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Vackovou jako samosoudkyní ve věci

žalobců: **a) RegioJet a.s.,** IČ 28333187,
se sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno,
              b) STUDENT AGENCY k. s., IČ 25317075,
se sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno,
obou zastoupených JUDr. Ondřejem Doležalem, advokátem
se sídlem Koliště 1912/13, 602 00 Brno,

proti
žalovaným: **1) České dráhy a. s.,** IČ 70994226,
se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1,
zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, LL. M., advokátem
se sídlem Křižovnické náměstí 193/2, 110 00 Praha 1,
              2) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, IČ 70994234,
se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1,
              3) Česká republika - Ministerstvo dopravy, IČ 66003008,
se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

o vrácení nedovolené veřejné podpory a žaloba nekalosoutěžní

takto:

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovaný č. 1 byl povinen odstranit závadný stav tak, že vrátí do 30 dnů od právní moci rozsudku žalovanému č. 2 veřejnou podporu ve výši 7 081 808 000 Kč a aby žalovaný č. 2 byl povinen tuto částku přijmout, se z a m í t á.
- II. Žaloba s návrhem, aby žalovaný č. 1 byl povinen zaplatit žalovanému č. 2 do 30 dnů od právní moci rozsudku úrok vypočítaný dle nařízení Komise č. 794/2004, kterým se

provádí Nařízení Rady č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k čl. 93 Smlouvy ES v platném znění, a to za dobu od 4. července 2008 do úplného vrácení nedovolené veřejné podpory ve výši 7 081 808 000 Kč, a aby žalovaný č. 2 byl povinen tento úrok přijmout, se z a m í t á.

- III. Žaloba s návrhem, aby žalovaný č. 3 byl povinen prostřednictvím řídicího výboru udělit žalovanému č. 1 souhlas k tomu, aby žalovaný č. 1 vrátil žalovanému č. 2 nezákonně vyplacenou veřejnou podporu ve výši 7 081 808 000 Kč a úrok vypočítaný tak, jak uvedeno v bodě II, se z a m í t á.
- IV. Žaloba s návrhem, aby žalovaný č. 3 byl povinen zdržet se
- a) takového jednání, kterým by poskytl žalovanému č. 1 částku 7 081 808 000 Kč či jakékoliv její části, a to jako úhradu kupní ceny za prodej části podniku na základě Smlouvy o prodeji části podniku uzavřené mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 dne 26.6.2008,
- b) takového jednání, kterým by při výkonu akcionářských práv v žalovaném č. 1 prostřednictvím řídicího výboru schválil právní jednání žalovaného č. 1, v jehož důsledku by došlo k opětovnému poskytnutí částky 7 081 808 000 Kč či jakékoliv její části žalovanému č. 1 žalovaným č. 2 nebo žalovaným č. 3, a to jako úhrady kupní ceny za prodej části podniku na základě Smlouvy o prodeji části podniku uzavřené mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 ze dne 26.6.2008, a
- c) takového jednání, kterým by při výkonu práv zakladatele žalovaného č.2 schválil právní jednání žalovaného č. 2, v jehož důsledku by došlo k opětovnému poskytnutí částky 7 081 808 000 Kč či jakékoliv její části žalovanému č. 1 žalovaným č. 2, a to jako úhrady kupní ceny za prodej části podniku na základě Smlouvy o prodeji části podniku uzavřené mezi žalovaným č. 1 a žalovaným č. 2 ze dne 26.6.2008 se z a m í t á.
- V. Žalobci **jsou povinni** nahradit žalovanému č. 1 náklady řízení ve výši 75 141Kč k rukám jeho zástupce, žalovanému č. 2 náklady řízení ve výši 1 800 Kč a žalovanému č. 3 náklady řízení ve výši 1 800 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že plněním jednoho ze žalobců v rozsahu tohoto plnění zaniká povinnost druhého z nich.

Odůvodnění:

1. Není sporu o tom, že žalobce a) podniká v oblasti poskytování osobní železniční dopravy stejně jako žalovaný č. 1, nesporné je rovněž, že žalovaný č. 2 zajišťuje provozování celostátní dráhy a drah regionálních ve vlastnictví státu a v souvislosti s výkonem této činnosti hospodář s majetkem žalovaného č. 3. Žalobce b) je mateřskou společností žalobce a). Není rovněž sporu o tom, že dne 26. 6. 2008 uzavřeli žalovaní 1 a 2 smlouvu o prodeji části podniku, na jejímž základě byla na žalovaného č. 2 za kupní cenu ve výši 11 852 101 000Kč převedena část podniku žalovaného č. 1 označená jako „Provozování dráhy“. Kupní cena byla zaplácena v průběhu r. 2008.

2. Žalobci tvrdí, že žalovaný č. 2, resp. žalovaný č. 3 prostřednictvím žalovaného č. 2 poskytl žalovanému č. 1 v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie (dříve čl. 88 odst. 3 Smlouvy ES) veřejnou podporu, tím žalovaného č. 1 neoprávněně zvýhodnil v hospodářské soutěži na úkor ostatních soutěžitelů, včetně žalobců. Za veřejnou podporu žalobci považují (přinejmenším) část kupní ceny, kterou zaplatil žalovaný č. 2 žalovanému č. 1 podle uvedené smlouvy o prodeji podniku. Kupní cena 11 852 101 000 Kč, která byla stanovena znaleckým posudkem společnosti Pricewaterhouse Coopers Česká republika, s.r.o., byla podle žalobce nadhodnocena, a to právě o částku 7 081 808 000 Kč. Žalobci však zpochybňují de facto

celou transakci; tvrdí totiž, že ona část podniku označená jako „Provozování dráhy“, která byla předmětem převodu, byla majetkem, který žalovaný č. 1 získal vkladem od státu za účelem provozování dráhy ve veřejném zájmu. Svěřený majetek však „zpeněžil“, přičemž kupní cena byla zaplacená z dotace poskytnuté žalovanému č. 2 žalovaným č. 3 (žalovaný č. 2 nemá vlastní majetek, proto i zaplacená kupní cena musela pocházet z majetku státu, tj. žalovaného č. 3). Kupní cena byla z veřejných prostředků poskytnuta selektivně, soukromý investor by ji (celou) nezaplátil, narušila hospodářskou soutěž a ovlivnila obchod mezi členskými státy, přesto nebyla notifikována Evropské komisi (dále jen „Komise“). Podle žalobce je národní soud oprávněn se touto věcí zabývat, protože Komise žádné rozhodnutí v této věci nevydala.

3. Žalobci tvrdí, že jimi popsaná veřejná podpora je trvajícím podporou, žalovaný č. 1 z ní stále těží a těžit bude, čímž je i nadále ovlivňována hospodářská soutěž, které se i oni účastní. Žalobce b), který je mateřskou společností žalobce a), se připravoval vstup na trh železniční dopravy již od r. 2007, žalovaný č. 1 čerpal nedovolenou veřejnou podporu proto, aby získal vůči tomuto žalobci před jeho vstupem na trh konkurenční výhodu. V tom vidí žalobci soutěžní záměr, prodej části podniku za popsanych podmínek proto považují též za nekalé soutěžní jednání, jehož se dopustili všichni žalovaní. Je-li jejich jednání je v rozporu s obecně závaznými předpisy, je nutně též jednáním proti dobrým mravům soutěže. Oba žalobci se považují za jediného soutěžitele, tudíž za subjekty aktivně legitimované. Oba byli podle svého názoru v soutěži znevýhodnění poskytnutím nedovolené veřejné podpory žalovanému č. 1.

4. Žalobci jsou (oproti mínění žalovaného č. 1 – viz dále) přesvědčeni o tom, že jejich nárok nemůže být promlčen. Vycházejí z toho, že uplatňují nárok na odstranění závadného stavu, který nemá majetkovou povahu a promlčení podle národních soukromoprávních předpisů tudíž nepodléhá. Nadto poukazují na princip nadřazenosti práva Evropské unie právu národnímu a v té souvislosti na čl. 15 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 659/1999, podle něhož pravomoci Komise ve věci navrácení podpory podléhají promlčecí lhůtě deseti let, která se podle konstantní judikatury počítá od okamžiku, kdy byla podpora skutečně poskytnuta, tj. od r. 2008. Lhůta pro rozhodnutí národního soudu podle nich nemůže být kratší. Žalobcům nemůže jít k tíži, že národní soudy v průběhu této desetileté lhůty ve věci nerozhodly. Podáním žaloby se přerušil běh zmíněné desetileté lhůty. Nadto jsou přesvědčeni, jak uvedeno, že účinky poskytnuté veřejné podpory trvají; veřejná podpora nebyla žalovaným č. 1 okamžitě zkonsumována, žalovaný za ni nakoupil vlaky a podporu tudíž užívá a i nadále ji užívat bude, ani z tohoto důvodu poskytnutá veřejná podpora promlčena být nemůže.

5. Žalovaní 1 až 3 snášejí celou řadu argumentů, pro které žalobci napadený prodej části podniku nemá atributy veřejné podpory a nemůže být považován ani za nekalé soutěžní jednání a pro které nárok, tak jak byl uplatněn, nemůže obstát. Zpochybňují též aktivní legitimaci obou žalobců a připomínají, že žalobci přes poučení soudu dostatečně netvrdí skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Žalovaný č. 2 od počátku namítá, že není-li ani příjemcem, ani poskytovatelem veřejné podpory, nemůže být v tomto sporu pasivně legitimován.

6. Žalovaní připomínají, že na základě žalobcovy stížnosti z r. 2010 se tímto prodejem zabývala Evropská komise, od 3. žalované vyžádala stanovisko, které jí Česká republika zaslala. Komise následně v r. 2012 poslala České republice dopis, kterým ji informovala o tom, že stěžovatel [žalobce a)] nepředložil ve stanovené lhůtě informace, které si od něj k doplnění žádosti vyžádala, Komise proto považovala jeho žádost za vzatou zpět. Sama žádné šetření nezahájila a žalovaní z toho dovozují, že Komise stížnost vyhodnotila zjevně jako nedůvodnou. Podle žalovaného č. 1 není národní soud z uvedeného důvodu již oprávněn se touto věcí zabývat a řízení by mělo být zastaveno. V případě pochybností o tom, zda dopis Evropské komise shora uvedený je svou povahou rozhodnutím, které zakládá nedostatek pravomoci národního soudu se danou věcí zabývat, navrhuje, aby soud položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku v tomto duchu.

7. Žalovaný č. 1 namítá rovněž promlčení. Žalobci podle jeho názoru podali žalobu na plnění, resp. zaplacení peněžité částky. Takto uplatněný nárok se promlčuje ve lhůtách stanovených předpisem soukromého práva, to jest buď do tří, nebo čtyř let od poskytnutí podpory, podle toho, jakým předpisem by se daný vztah řídil. Nárok je podle jeho názoru promlčen i v případě, posoudil-li by ho soud jako nárok na odstranění závadného stavu podle starého, nebo i podle nového občanského zákoníku (tj. ať již podle zákona č. 40/1964 Sb., nebo podle zákona č. 89/2012 Sb.), neboť uplatněný nárok má majetkovou povahu, protože zaplacení konkrétní částky, které je požadováno, by se projevilo v majetkové sféře žalovaného. Žalovaný však preferuje posoudit tento nárok podle § 387 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku („obch. zák.“), který promlčení podle charakteru uplatněného práva nerozlišoval. Základem námitek žalobců je totiž smlouva o prodeji podniku, resp. jeho části, tedy vztah považovaný za absolutní obchod ve smyslu § 261 odst. 1 písm. d) obch. zák., tudíž i promlčení nároků z něj plynoucích se musí řídit obchodním zákoníkem. Připomíná v té souvislosti, že žalobci věděli o prodeji podniku v r. 2008, zcela jistě museli o této skutečnosti vědět v r. 2010, kdy podali stížnost k Evropské komisi. Žaloba byla podána až v roce 2015.

8. Lhůta stanovená čl. 15 odst. 1 Nařízení, tj. lhůta určená předpisem veřejného práva, nemůže ovlivnit běh promlčecí lhůty upravené normami práva soukromého (a naopak). Žalovaný podrobně argumentuje ve prospěch právní samostatnosti promlčecích lhůt plynoucích z různých právních předpisů, zdůrazňuje však současně, že již uplynula ona žalobci zmiňovaná desetiletá promlčecí lhůta vycházející z tzv. Procesních nařízení Evropské komise a to ať již by se posuzovala podle stávajícího nařízení Rady (EU) č. 2015/1589 (jeho čl. 17) nebo podle nařízení Rady (ES) č. 659/1999 (jeho čl. 15). Obě právní úpravy totiž shodně počítají promlčecí dobu od okamžiku poskytnutí veřejné podpory, která podle tvrzení žalobců byla poskytnuta v roce 2008. I kdyby se tedy jednalo o veřejnou podporu, musela se uplynutím doby stát tzv. existující veřejnou podporou a soudy členských států Evropské unie za této situace nemají pravomoc ve vztahu k této podpoře jakýmkoliv způsobem rozhodovat, jak plyne z článku 16 Oznámení komise o prosazování právní úpravy státní podpory (2009/C 85/01)(dále jen „Oznámení“). Obě nařízení Evropské unie obsahují komplexní úpravu stavení nebo přerušování promlčecí lhůty, mezi něž nepatří podání soukromoprávní žaloby u národního soudu. Žalující strana otálela s podáním žaloby a jde proto k její tíži, že desetiletá lhůta v mezidobí již uplynula. Poskytnutí veřejné podpory není trvajícím jednáním, ale jednorázovým jednáním s přetrvávajícími důsledky.

9. Soud se vzhledem k námitkám žalovaných zabýval nejprve otázkou, jaké právní důsledky s sebou v daném případě nese plynutí času. Žalobci, jak uvedeno, považují za veřejnou podporu část kupní ceny za prodej části podniku vyplacené žalovanému č. 1 v r. 2008 podle smlouvy uzavřené v tomtéž roce. V r. 2008 bylo účinné nařízení Rady (ES) č. 659/1999 (dále jen Nařízení), kterým se stanovila prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES. Nařízením upravovalo pravidla pro řízení před Komisí při rozhodování o slučitelnosti státní podpory se společným trhem, při přezkoumání existující podpory, při rozhodování o nové nebo pozměněné podpoře a při uskutečňování opatření týkajících se nesplnění jejich rozhodnutí nebo oznamování povinnosti (viz bod 1 preambule). Kapitola III Nařízení stanovila pravidla pro řízení týkajícího se protiprávní podpory [tj. podpory poskytnuté v rozporu s tehdejší článkem 93 odst. 3 Smlouvy o ES – viz čl. 1 písm. f) Nařízení]. Z kontextu ustanovení této kapitoly a konkrétně pak z čl. 14 plyne, že Komise může rozhodnout o navrácení protiprávní podpory. Pravomoci Komise ve věci navrácení podpory však podle čl. 15 odst. 1 Nařízení podléhají promlčecí lhůtě deseti let, která počíná dnem, kdy je protiprávní podpora udělena příjemci buď jako jednotlivá podpora, nebo v rámci režimu podpory. Jakékoli opatření přijaté Komisí nebo členským státem jednajícím na žádost Komise, týkající se protiprávní podpory, přerušuje běh promlčecí lhůty. Promlčecí lhůta se staví po dobu, kdy je rozhodnutí Komise předmětem jednání před Soudním dvorem Evropských společenství (čl. 15 odst. 2). Jakákoli podpora, jejíž promlčecí lhůta uplynula, je považována za existující podporu (čl. 15 odst. 3). Pro existující podporu [jak je definována v čl. 1 písm. b)

Nařízení], a to pouze pro existující režim podpory, nikoli pro jednotlivou podporu, platí zvláštní režim řízení upravený v Kapitole V, čl. 17 až 19 Nařízení, na jehož konci může Komise navrhnout vhodná opatření týkající se režimů podpory, rozhodně však již nemůže vydat rozhodnutí o vrácení jednotlivé (individuální) podpory.

10. Nutno je dodat, že od října 2015 vstoupilo v platnost nové procesní nařízení, konkrétně shora již zmíněné nařízení Rady (EU) č. 2015/1589 (dále jen Nařízení II), které předchází Nařízení zrušilo. Za situace, kdy kupní cena, která je podle žalobců neoprávněnou veřejnou podporou, byla zaplacená v r. 2008, promlčecí doba započala běžet v tomtéž roce, tj. za účinnosti Nařízení, její běh však skončil za účinnosti Nařízení II, a vzhledem k absenci přechodných ustanovení v Nařízení II by bylo možné vést polemiky o tom, kterým z uvedených předpisů se běh promlčecí doby a důsledky jejího uplynutí řídí. Tato polemika je však nadbytečná, protože Nařízení II upravuje délku, běh promlčecí doby a důsledky jejího marného uplynutí ve svém článku 17 shodně jako Nařízení, obdobná je též úprava pravomocí Komise ve vztahu k existující podpoře (srov. čl. 21 až 23 Nařízení II).

11. V řízení bylo prokázáno účastníky dále uvedenými listinami, že Komise dne 14. 6. 2010 obdržela dvě stížnosti na poskytnutí údajné státní podpory ve prospěch společnosti České dráhy a.s., jednou z nichž byla stížnost týkající se prodeje infrastruktury podle smlouvy ze dne 26. 6. 2018 (tj. napadený prodej části podniku), a vyzvala Českou republiku, aby se vyjádřila k této stížnosti (viz dopis Evropské komise z 11. 10. 2010 spolu s přílohami k němu, k datu stížnosti viz dopis Komise z 13. 4. 2012). Česká republika zaslala obsáhlé vyjádření (viz. vyjádření České republiky ke stížnosti CP 157/2010), Komise poté vyzvala stěžovatele, aby ke své stížnosti doplnil patřičné informace s tím, že jinak nelze řádně identifikovat opatření, které podle stěžovatele představuje státní podporu. Stěžovatel byl současně upozorněn, že nebudou-li informace ve stanovené lhůtě poskytnuty, bude stížnost považována za vzatou zpět (viz dopis Komise z 13. 4. 2012). Stěžovatel [jímž byl nesporně žalobce a)] žádné informace nedoplnil, Komise pak informovala Českou republiku, že informace, které by stížnost odůvodňovaly, předloženy nebyly a že stížnost se z tohoto důvodu považuje za vzatou zpět. Dodala, že může dané rozhodnutí přehodnotit, pokud stěžovatel předloží nové důkazy nebo tyto důkazy vyjdou najevo jiným způsobem. Z dopisu Komise je zjevné rovněž, že v této době již měla k dispozici stanovisko České republiky shora uvedené (viz. dopis Evropské komise z 1. 6. 2012).

12. Mezi účastníky není sporu o tom, že žádné další šetření Komise v této věci neprováděla. Žalobce ve prospěch svého názoru o tom, že národní soud má za situace, kdy Komise o stížnosti nerozhodla, pravomoc se touto věcí zabývat, předložil email paní K. T., pracovnice Evropské komise, z 29. 6. 2018. Podle názoru vyjádřeného v tomto dopise je dopis z 1. 6. 2012 pouze informativní a neobsahuje konečné stanovisko ke stížnosti.

13. Soud považoval vzhledem ke shora učiněným zjištěním za nadbytečné zabývat se dalšími důkazy, které účastníci předložili, považoval rovněž za nadbytečné pokládat předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU a řešit, zda dopis z 1. 6. 2012 má povahu rozhodnutí Komise či nikoli a zda tudíž je národní soud oprávněn (nadán pravomocí) se touto věcí zabývat. Byl totiž sice uplatněn nárok na vrácení veřejné podpory, uplatněn však byl též z titulu nekalé soutěže, k projednání žaloby z tohoto titulu (bez ohledu na podobu uplatněného nároku) národní soud pravomoc nepochybně má.

14. Pro soud bylo podstatné především zjištění, že Komise, jak z uvedených listin plyne, nepřijala žádné opatření týkající se kupní ceny za prodej podniku, kterou žalobci považují za nedovolenou veřejnou podporu. Nikdo ani netvrdil, že by se touto platbou jakkoli zabýval Soudní dvůr EU. Je tedy zjevné, že nenastala žádná skutečnost, která by podle čl. 15 odst. 2 Nařízení (čl. 17 odst. 2 Nařízení II) měla vliv na běh desetileté promlčecí lhůty upravené v čl. 15 odst. 1 Nařízení (čl. 17 odst. 1 Nařízení II), běžící od okamžiku, kdy podpora byla „udělena

příjemci“, tj. nejspíš od okamžiku uzavření kupní smlouvy, nejpozději však od okamžiku vyplacení kupní ceny žalovanému č. 1. Obojí se nesporně stalo v r. 2008. Ke dni rozhodnutí desetiletá lhůta nařízenými předpokládaná již uplynula.

15. Nařízení (ani Nařízení II) mezi skutečnosti ovlivňující tím či oním způsobem běh promlčecí lhůty neřadí podání žaloby k národnímu soudu. Soudu není známo, že by z jakéhokoli předpisu vyplývalo, že by podání této soukromoprávní žaloby mohlo ovlivnit fikci vzniku legální (existující) podpory předpokládanou předpisy veřejného práva (tj. oběma uvedenými nařízenými), a to bez ohledu na to, zda byla podpora zkonsumována najednou, či je konzumována postupně.

16. Byla-li by vyplacená kupní cena skutečně veřejnou podporou, stala by se vzhledem k uvedenému ve smyslu čl. 15 odst. 3 Nařízení (čl. 17 odst. 3 Nařízení II) tzv. existující veřejnou podporou, tj. veřejnou podporou, kterou již nelze považovat za neoprávněnou veřejnou podporu, a soud tudíž v žádném případě nemůže nařídít její vrácení. K tomu lze odkázat na čl. 16 Oznámení, a contrario též část 2.2 Oznámení, která se týká pouze protiprávní podpory, za kterou, jak plyne z čl. 1 písm. b) a čl. 17 až 19 Nařízení [čl. 1 písm. b) a čl. 21 až 23 Nařízení II], existující podpora považována není. Ve vztahu k existující podpoře, jak plyne z čl. 16 Opatření, mohou národní soudy posuzovat pouze „podmínky stanovené režimem podpory“, z čehož plyne mimo jiné též to, že se mohou zabývat pouze existující podporou poskytnutou v rámci režimu podpory, nikoli individuální podporou.

17. Brání-li předpisy Evropské unie tomu, aby existující veřejná podpora byla vrácena, nelze logicky (vycházejí z principu nadřazenosti práva unijního právu národnímu) rozhodnout o jejím vrácení ani v případě, že se takového nároku žalobci domáhají z titulu nekalé soutěže. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl, aniž považoval za potřebné podrobněji se zabývat ostatními uplatněnými argumenty žalobců či žalovaných, či důkazy označenými na jejich podporu, neboť by na rozhodnutí soudu vzhledem ke shora uvedenému nemohly nic změnit.

18. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. V řízení měli úspěch žalovaní a soud jim ve smyslu právě uvedeného ustanovení přiznal náklady potřebné k účelnému uplatňování práva.

19. Žalovanému č. 1 vznikly náklady za zastoupení advokátem, výši jeho odměny a hotových výdajů soud stanovil podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, 8 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. b), § 11 odst. 1, § 12 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Soud při úvaze o výši odměny za jeden úkon právní služby vyšel z toho, že podstatou žalobou uplatněného nároku byla úvaha žalobců o tom, že stát (3. žalovaný) poskytl neoprávněnou výhodu třetímu subjektu (1. žalovanému) a narušil tím hospodářskou soutěž. Stav tím způsobený měl být napraven tím, že by jeden z účastníků tohoto smluvního vztahu vrátil druhému část poskytnutého plnění. Plnění žalobci nežádali pro sebe, z tohoto pohledu soud nepovažuje za spravedlivé vycházet při určení odměny z tarifní hodnoty sporu odpovídající výši tohoto plnění. Žalobci žádali de facto, aby soud svým rozhodnutím změnil vůli účastníků, která byla vyjádřena ve smlouvě o prodeji podniku. Soud proto odměnu stanovil analogicky podle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu jako odměnu ve sporech o nahrazení projevu vůle, jehož předmět je penězi neocenitelný.

20. Za tarifní hodnotu sporu se podle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu považuje částka 35 000Kč, které odpovídá odměna 2 500Kč za jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že šlo o zastoupení ve věci mimořádně obtížné a časově náročné, zvýšil soud odměnu na trojnásobek, tj. na částku 7 500 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupce žalovaného č. 1 převzal zastoupení, ve věci se celkem třikrát písemně vyjádřil, a zúčastnil se celkem tří jednání, která všechna lze vzhledem k jejich obsahu a náročnosti hodnotit jako jednání o věci, jedno z nich navíc trvalo déle než dvě hodiny, přísluší proto za ně celkem odměna jako za čtyři úkony právní služby. Celková výše odměny je 60 000 Kč, k ní byl připočten (pouze) 7x režijní paušál odpovídající skutečnému počtu úkonů (bez zvýšení za déletrvající jednání) po 300 Kč, tj. celkem

2 100 Kč, a 21% DPH ze součtu uvedených položek, tj. 13 041 Kč. Celková výše nákladů řízení činí 75 141 Kč.

21. Žalovaní 2 a 3 nebyli zastoupeni advokátem, výši jejich nákladů soud proto stanovil podle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Žalovaní č. 2 a 3 učinili (každý z nich) v řízení celkem 6 úkonů právní služby (příprava na jednání, 3x účast u jednání, 2 písemná vyjádření), za každý z nich mu náleží paušální náhrada nákladů ve výši 300,- Kč, celkem 1 800,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku se lze odvolat do 15ti dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Praha 6. února 2019

JUDr. Monika Vacková v.r.
předsedkyně senátu